

MEERVAL EXPEDITIE

Alek van Mensvoort en Leon Reissig zakten deze zomer in twee kleine rubberbootjes de Maas af voor een meervalexpeditie in eigen land. Het werd een drie weken durende ontdekkingsreis vol verrassingen.

TEKST: ALEK VAN MENSVOORT & LEON REISSIG > FOTOGRAFIE: FRANK VAN DER BURG

De Maas was niet het oorspronkelijke reisdoel, maar de Franse rivier die we op het oog hadden bleef vanwege verschillende oorzaken buiten bereik. Aangezien deze vistrip al een jaar lang in de pijplijn zat en de agenda's voor drie weken waren leeggemaakt, besloten we om in eigen land aan de slag te gaan. De plannen waren al zó vaak veranderd, dat deze nieuwe wending er ook nog wel bij kon. Zo werden we op 11 augustus voorzien van proviand voor vijf à zes dagen gedropt in Eijsden, het zuidelijkste plaatsje aan de Maas in Nederland. Aan de overkant van de rivier ligt België.

UITVOGELEN

Ter plekke zoeken we een stek uit om ons kamp op te slaan. De Maas is een voor ons onbekende rivier, dus het is een kwestie van uitvoelen hoe en waar te vissen. Met behulp van digitale waterkaarten hebben we interessante stekken

gemarkeerd, waarbij de focus ligt op plekken met diepteverschil. De praktijk blijkt weerbarstiger: het is ter plaatse geregeld maar een meter diep en op veel plekken staat het vol met waterplanten. De start verloopt stroef en na twee dagen en nachten geen teken van leven van *Siluris glanis* te hebben gezien, besluiten we om stroomafwaarts te varen.

HART IN DE KEEL

Met een 'topspeed' van zo'n zes kilometer per uur komen we na een vier uur lange reis aan in Maas-tricht. Verkleumd en doorweekt door de regen slaan we net buiten de stad ons kamp op. Daarna gaan we direct weer het water op en vinden we met de dieptemeter een mooie geul. Voorzichtig laat Alek zijn *clonk teaser* met wormen zakken, terwijl ik met behulp van het kwakhout meerval probeer te triggeren. Na een paar driften komt er een signaal los van de bodem, dat in een rechte lijn naar de teaser zwemt en er daarna onder blijft hangen. Ik

hoor het hart van Alek in zijn keel kloppen, als een paar seconden later zijn hengel abrupt naar beneden wordt getrokken.

SLIJMSPOOR

"Ja, hangen!", roept Alek terwijl de hengel hoepeltje krom slaat. Even worden we meegesleept, maar dan schiet de vis los. Een kale rig en een groot slijmspoor op de onderlijn zijn alles wat rest. Enthousiast, maar ook teleurgesteld keren we terug naar de tent. Een dag en enkele missers en lossers later, lukt het om onze eerste meerval van deze trip te landen. Het is geen hele grote, maar met een lengte van net over de meter toch een leuke eerste vis! Omdat de meervallen die we op het scherm zien het doorgaans vertikken om ons aas te pakken, richten we ons tussendoor ook op andere rovers zoals snoekbaars, snoek, roofblei en baars. Dat kan prima, omdat we van mening zijn dat het niet veel zin heeft om met twee hengels onder dezelfde boot te vissen. >>

Met twee rubberbootjes, een hele grote berg hengelsportmateriaal en voldoende proviand zakten Alek en Leon de Maas af om op meerval te vissen

De twee avonturiers op weg naar een volgende stek aan de Limburgse Maas.

>> TECHNIEK

Een goede montage is essentieel bij het statisch vissen op meerval. Normaal gesproken gebruiken we op stromend water de steenmontage met onderwaterdobber, maar met een afvoersnelheid van nog geen 30 m³/s tijdens onze trip stond het water in de Maas bijna stil en werd de klont met pieren (zowel gewone pieren als dauwpieren) niet mooi gepresenteerd.

Daarom maakten we gebruik van een speciale boei voor de meerwalvisserij (of een simpele 1,5 liter petfles) die met een lang sisal touw (biologisch afbreekbaar) en een 1 à 2 kilogram zware steen aan de bodem werd vastgeklonken. Hieraan bevestigden we een touw van zo'n vijf tot tien meter lang met daaraan een dobber. Aan de dobber zat een speld om de breeklijn van 25/00 nylon aan te bevestigen.

De onderlijn hielden we simpel: aan 1,2 mm mono van ongeveer een meter lang bevestigden we met behulp van een knotless knot een enkele haak (6/0) met daarboven een dredge (2/0 en 3/0). Hierboven bevestigden we op de 50/00 gevlochten hoofdlijn een 60-grams inline werpgewicht, waarbij een rubberen kraal de knoop aan de wortel beschermde. Tenslotte was het een kwestie van bepalen hoe diep de tros met wormen kwam te hangen. We konden het aas hoog in de waterkolom presenteren door de breeklijn dichtbij de onderlijn op de hoofdlijn te knopen. Wilden we het aas dieper aanbieden, dan knoopten we de breeklijn hoger op de hoofdlijn. De breeklijn bevestigden we met een uni-knot aan de hoofdlijn.

De hengels voor de statische visserij waren tussen de 2,40 en 3 meter lang en hadden een werpgewicht van 200 tot 350 gram. Die combineerden we met heavy duty molens (gemaakt voor zware belasting) in het 8000-formaat.

>> EXPEDITIE

In twee rubberbootjes de Maas afzakken was een klein avontuur. We hebben in drie weken niet één keer op een camping gestaan en hadden in die hele periode dus geen water- en elektriciteitsvoorziening. Wassen deden we in de rivier – al was dat soms niet mogelijk vanwege de blauwalg – en onze 30000 mAh powerbanks laadden we eens in de paar dagen op bij huizen in de buurt van de rivier. Iedereen was ontzettend vriendelijk en gastvrij, dus dat was gelukkig geen probleem. Er was zelfs een hele lieve dame die 's ochtends de powerbanks naar onze tent kwam brengen en daar een ontbijt van Limburgse vlaai en krentenbollen bij verzorgde! Verder leefden we op houdbare melk met cruesli, soep uit blik, pasta met rode saus uit een potje, roerei en zelfgemaakte pannenkoeken.

>> STEKKEUZE

In de Maas zijn stuwen geijkt meervalsstekken. Het water achter de stuw is zuurstofrijk, wat vis aantrekt. Het is verboden om dichterbij dan 75 meter bij een stuw te vissen, maar ook een paar honderd meter stroomafwaarts zwemt nog meerval. Daar sloegen we vaak ons kamp op, al merkten we wel vrij snel dat dit soort stekken aardig overbevist zijn. Daarom hebben we ons vizier ook op diepe gaten en slijtgeulen gericht. Hier kregen we vaak veel actie en leek de vis sneller het aas te pakken. Ook stekken met overhangende bomen zijn interessant. Deze bevesten we door de breeklijn rechtstreeks aan een tak van een overhangende boom te knopen. We hebben zowel 's nachts als overdag gevestigd en konden qua vangsten niet heel veel verschil ontdekken tussen licht en donker.

>> **KWAKHOUT + CLONK TEASER**

Waar we 's nachts vooral statisch visten, belaagden we de meerval overdag vanuit de boot met een clonk teaser en kwakhout. Die visserij is veel spannender dan de statische variant. Je drift over potentiële hotspots, probeert met het kwakhout de vis naar de clonk teaser plus wormen te lokken en houdt ondertussen het scherm van de dieptemeter scherp in de gaten. Soms zie je maar weinig gebeuren, maar op andere momenten zie je signalen van meerval die richting je aas beweegt. De ene keer zakken ze weer terug naar de bodem, de andere keer lijkt het alsof de teaser langzaam een stuk zwaarder wordt en heeft de vis heel sneaky het aas gepakt. En soms wordt de hengel bijna uit je handen gerost. Voor dit type visserij gebruikten we verticaalhengels van zo'n 2 meter lengte met een werpgewicht van rond de 200 gram. Daarop zat een stevige reel, 50/00 gevlochten hoofdlijn en speciaal onderlijnmateriaal met 90 kg trekkracht.

ALLE HOEKEN

Als ik werpend sta te vissen, merk ik dat Alek zijn adem inhoudt. Een groot signaal dat langzaam omhoog komt richting de teaser die op half water wordt gepresenteerd, is de oorzaak. "Dit is een dikke", zeg ik terwijl we gespannen naar de dieptemeter staren. Enkele seconden later is het alsof er een blok beton aan de hengel hangt. Wel een dat begint te zwemmen en ons alle hoeken van het water laat zien. Het duurt minuten voordat de vis omhoog komt, maar dan schrikken we van de flank die we even te zien krijgen. Na drie pogingen om de meerval te landen – waarbij die ons op een douche trakteert door met zijn machtige staart in het water te slaan – hebben we hem eindelijk in de boot. Een gigant van 191 centimeter lang en zeker 40 kilo zwaar. Dit is waarvoor we gekomen zijn!

STROOMAFWAARTS

Ondanks dit succes besluiten we toch om onze reis voort te zetten. Daarbij passeren we na zes uur varen midden in de nacht een enorme sluis en komen we na het overbrug-

gen van zo'n 11 meter verval aan op de volgende stek. Die blijkt niet veel soeps te zijn, dus verkassen we snel weer. Een aantal sluizen verder komen we aan bij een hotspot. Zo'n honderd meter achter een stuw ligt een diep gat. Aangezien het verboden is om te dicht bij de stuw te vissen, slaan we ons kamp op vlak voor het diepe gedeelte. Even snel op de VISplanner kijken en ja hoor, hier mogen we gewoon vissen. Op deze prachtige plek moet het gaan gebeuren, zo is ons voor gevoel.

'KLEIN GRUT'

Dit vermoeden wordt bevestigd door de kleinere meervallen die we vangen op de voor de snoekbaars bedoelde shads. Op het lichte materiaal zijn deze vissen loeisterk. Het kan niet missen dat hier ook grotere exemplaren rondzwemmen. Net voor de schemering varen we onze lijnen uit. Tijdens het opwarmen van de avondmaaltijd slaat de linkerhengel krom, om vervolgens weer terug in positie te schieten. "Dat is de breeklijn!", roep ik tegen Alek. Die snelt de tent uit om de hengel te pakken, maar tevergeefs.

"Los", zegt Alek teleurgesteld terwijl hij de lijn binnendraait. In het laatste licht varen we de hengel weer uit en vol vertrouwen vallen we in slaap.

BELLETJE RINKELLEN

Het geluid van de belletjes op de hengel doet niet meteen een belletje rinkelen, maar langzaam word ik wakker en dringt het tot me door dat we beet hebben. Met een lompe por in zijn gezicht maak ik Alek wakker en daarna stormen we de tent uit. We zijn net op tijd, want de hengel wordt haast uit de steun getrokken. "Dit voelt niet groot aan", zegt Alek als hij de hengel vasthoudt. Pas als ik de hoofdlamp op heb, zien we waarom dat zo lijkt: de vis zwemt naar ons toe. Pas vlak voor de kant krijgt die door dat hij gehaakt is en gaat ie er als een speer vandoor. Na tien minuten zien we de vis in het eerste ochtendlicht de waterspiegel doorbreken. En het blijkt zeker geen kleintje te zijn.

KERS OP DE TAART

"Die zit zo rond de 180 centimeter", zeg ik tegen Alek. Het zal aan het vroege tijdstip hebben gelegen dat ik er behoorlijk naast zit. Als we samen de rolmaat langs de vis leggen, passeert deze de cijfers die 180, 190, 200 en 210 centimeter aangeven. De meerval blijkt maar liefst twee meter en vijftien centimeter lang te zijn. Zo'n grote vis hadden we nooit verwacht! Om 100% zeker te zijn van onze zaak, leggen we de vis op een nat zeil op de kant en doen we het meetproces nog eens secuur over – met hetzelfde resultaat. Hoezo moet je naar het buitenland voor dikke vissen? Dit is de kers op de taart van ons geweldige meervalavontuur. Het was veel meters en uren maken, maar de moeite zeker meer dan waard!